

Sygn. akt IV CSK 423/08

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

przy uczestnictwie R.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 marca 2009 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 10 lipca 2008 r., sygn. akt I[...],

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Wnioskodawca – Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o orzeczenie wobec uczestnika R.D. zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia u innych przedsiębiorców funkcji wskazanych w dyspozycji art. 373 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 60, poz. 535 ze zm. – dalej p.u.n.) na okres lat 10. Wniosek ten Sąd Rejonowy w Z. oddalił postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2008 r., a apelację wnioskodawcy od powyższego orzeczenia oddalił w dniu 10 lipca 2008 r. Sąd Okręgowy w L.

Sądy obydwu instancji oparły swoje rozstrzygnięcia na następujących, bezspornych ustaleniach:

Uczestnik R.D. od 28 grudnia 1990 r. prowadzi w H. indywidualną działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży hurtowej napojów bezalkoholowych, cukru, czekolady i wyrobów cukierniczych, herbaty, kawy, kakao i przypraw, odpadów i złomu; sprzedaży hurtowej i detalicznej wyrobów tytoniowych; produkcji wód mineralnych i napojów bezalkoholowych; sprzedaży detalicznej części i akcesoriów do pojazdów mechanicznych, owoców i warzyw, mięsa i wyrobów z mięsa, chleba, ciast, wyrobów piekarskich i cukierniczych, napojów alkoholowych i bezalkoholowych, wyrobów farmaceutycznych, kosmetyków i artykułów toaletowych; sprzedaży detalicznej wyrobów mlecznych i jaj w wyspecjalizowanych sklepach oraz transportu drogowego towarów pojazdami uniwersalnymi. Od 2001 r. przestał realizować wymagalne zobowiązania i popadł w zadłużenie, które do października 2007 r. wyniosło: z tytułu podatków ok. 230.000 zł, z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy ponad 340.000 zł. Uczestnik ma także inne długi, w tym kredytowe w dwóch bankach. Co najmniej od końca 2001 r. datuje się jego trwała niewypłacalność. Nigdy nie zgłosił jednak wniosku o ogłoszenie upadłości, do czego zobowiązywały go kolejno art. 5 § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (tekst jedn. Dz.U. z 1991 r., Nr 118, poz. 512 ze zm. dalej „pr. upadł.”) oraz art. 21 ust. 1 p.u.n. Niedopełnienie tego obowiązku było przez niego zawinione co najmniej w postaci niedbalstwa.

Sądy rozpoznające sprawę zgodnie uznały, że żądanie orzeczenia wobec uczestnika zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia określonych funkcji u innych przedsiębiorców podlega rozpatrzeniu na podstawie przepisów ustawy o prawie upadłościowym i naprawczym oraz że nie zachodziły podstawy do zastosowania art. 374 tej ustawy, gdyż wnioskodawca nie udowodnił aby niewypłacalność R.D. była następstwem jego celowego działania lub rażącego niedbalstwa. Spełnione zostały natomiast przez niego przesłanki z art. 373 ust 1 pkt 1 p.u.n., uzasadniające orzeczenie takiego zakazu.

Sądy obydwu instancji przyjęły jednak, że wnioskodawca złożył wniosek w niniejszej sprawie po upływie rocznego terminu prekluzyjnego wyznaczonego w art. 377 p.u.n., co uniemożliwia jego uwzględnienie. Bieg terminu Sądy liczyły od daty oddalenia na podstawie art. 13 p.u.n. wniosku o ogłoszenie upadłości uczestnika. Wniosek taki był składany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych dwukrotnie. Po raz pierwszy w 2005 r. - Sąd Rejonowy w Z. oddalił go postanowieniem z dnia 27 czerwca 2005 r. (prawomocnym w dniu 11 lipca 2005 r.). Po raz kolejny wnioskodawca wystąpił o ogłoszenie upadłości uczestnika w 2007 r. Również ten wniosek został oddalony (postanowieniem z dnia 5 października 2007 r., prawomocnym z dniem 24 października 2007 r.) na podstawie art. 13 ust. 2 p.u.n., z uwagi na stwierdzenie, że majątek dłużnika jest obciążony hipotekami i zastawem w takim stopniu, że pozostały majątek nie wystarczy na koszty postępowania. Wnioskodawca zachował termin roczny liczony od uprawomocnienia się postanowienia z dnia 5 października 2007 r., lecz Sądy uznały, że termin z art. 377 p. u.n. należało liczyć od uprawomocnienia się pierwszego postanowienia oddalającego wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika (tj. od 11 lipca 2005 r.). Tak oznaczony termin upłynął długo przed złożeniem wniosku w niniejszej sprawie.

Sądy przyjęły, że kolejne postępowanie o ogłoszenie upadłości, zakończone w ten sam sposób co poprzednie, nie otworzyło nowego terminu z art. 377 p.u.n., ponieważ termin ten jest jeden i nie podlega przedłużeniu, ani przywróceniu. Jego upływ wyklucza możliwość orzekania o zakazie przewidzianym w art. 373 p.u.n. Sąd Okręgowy ocenił, że termin ten nie może rozpoczynać biegu w wypadku tego samego zdarzenia prawnego (np. oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości) od kilku i to różnych dat. Oddalenie kolejnego wniosku o ogłoszenie upadłości

powoduje ponowne otwarcie terminu do wystąpienia o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej jedynie wówczas, gdy każdy z wniosków odnosi się do innego stanu faktycznego. Inaczej, jego zdaniem, doszłoby do obejścia zakazu orzekania po upływie terminu. Wierzyciel mógłby bowiem dowolnie odnawiać termin, którego nie dotrzymał, składając nowy wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że z literalnego brzmienia art. 377 p.u.n. nie wynika przyjęte przez niego ograniczenie, które wywiódł odwołując się do wykładni funkcjonalnej i celowościowej tego przepisu. Za cel omawianej regulacji uznał ograniczenie w czasie możliwości orzekania przez sąd wobec dłużnika zakazu z art. 373 p.u.n. Zwrócił też uwagę, że ustawodawca nie przewidział w art. 377 p.u.n., aby termin był liczony odrębnie od wydania każdego orzeczenia o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości. Dlatego za miarodajne do oznaczenia początku biegu terminu uznał pierwsze postanowienie w tym przedmiocie.

Wnioskodawca złożył skargę kasacyjną od orzeczenia Sądu Okręgowego. Wniósł o jego uchylenie i zmianę poprzez reformatoryjne orzeczenie wobec uczestnika R.D. zakazów wskazanych we wniosku na okres 10 lat; ewentualnie domagał się uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji. Wniósł także o zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania.

Skarga oparta została na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) sprecyzowanej w zarzucie błędnej wykładni art. 377 p.u.n., polegającej na przyjęciu, że w przypadku kilkukrotnego oddalenia przez sąd wniosków wierzyciela o ogłoszenie upadłości dłużnika w oparciu o art. 13 tej ustawy, termin prekluzyjny liczy się wyłącznie od dnia uprawomocnienia się pierwszego orzeczenia oddalającego wniosek i nie podlega przywróceniu w sytuacji oddalenia na tej podstawie ponownego wniosku o ogłoszenie upadłości. Skarżący podniósł także zarzut błędnego zastosowania powołanego przepisu poprzez oddalenie jego wniosku o orzeczenie wobec uczestnika zakazów z art. 373 ust. 1 p.u.n., pomimo dochowania rocznego terminu liczonego od dnia

uprawomocnienia się drugiego postanowienia o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości uczestnika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przewidziana w art. 373 p.u.n. cywilnoprawna sankcja pozbawienia dłużnika prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w wielu podmiotach gospodarczych, pomyślana została jako forma ochrony bezpieczeństwa obrotu gospodarczego, zagrożonego zawinionymi, bezprawnymi zachowaniami jego uczestników. Rola tego środka została szeroko przeanalizowana przez Trybunał Konstytucyjny w odniesieniu do poprzednika art. 373 p.u.n., jakim był art. 17² pr. upadł. W uzasadnieniu wyroku z dnia 4 lipca 2002 r. (P 12/01, OTK-A 2002/4/50). Trybunał wskazał na sześć celów, jakie spełnia omawiana sankcja. Są to funkcje:

- prewencyjno – profilaktyczna;
- zabezpieczająca przed wyrządzeniem szkody wierzycielom;
- zabezpieczenia praw i wolności innych uczestników obrotu gospodarczego;
- zapobiegania sytuacjom patologicznym, sprzyjającym możliwości powstania przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu;
- gwarantująca obowiązek dochowania należytej staranności;
- wyłączenia z obrotu gospodarczego osób, które nie są w stanie sprostać podstawowym wymaganiom prowadzenia działalności gospodarczej.

Nie można przeoczyć, że zakaz z art. 17² pr. upadł. był pomyślany o tyle bardziej restryktywnie, że orzekany był przez sąd z urzędu (art. 17² § 3 pr. upadł.), a przepisy nie określały granic czasowych, w jakich sąd mógł takie postępowanie podjąć. Obecnie środek przewidziany w art. 373 ust. 1 p.u.n. orzekany jest na wniosek, a krąg uprawnionych do złożenia tego wniosku wyznacza art. 376 ust. 1 p.u.n.). Limitowany jest także termin do złożenia wniosku (art. 377 p.u.n.). Nie pozbawiło to jednak aktualności powyższego katalogu celów, jakich osiągnięcie zakaz ma zagwarantować.

Zawinione działania i zaniechania dłużnika, które mogą uzasadniać zastosowanie wobec niego omawianej sankcji, dotyczą czynności związanych z postępowaniem upadłościowym. Oprócz powoływanego przez wnioskodawcę, jako podstawa wniosku, niezgłoszenia w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości (art. 373 ust. 1 pkt 1 p.u.n.), zakaz może być orzeczony w razie dokonywania przez dłużnika czynności utrudniających prowadzenie postępowania upadłościowego (art. 373 ust. 1 pkt 2-4 p.u.n.), a także wobec dłużnika lub reprezentanta przedsiębiorcy, którzy celowym działaniem lub rażącym niedbalstwem doprowadzili do niewypłacalności (art. 374 p.u.n.). Ponadto zaś zakaz może być orzeczony wobec upadłego, którego długi zostały umorzone po zakończeniu postępowania upadłościowego lub którego upadłość ogłoszono ponownie po upływie nie więcej niż 5 lat od poprzedniego ogłoszenia upadłości (art. 373 ust. 3 p.u.n.).

Ograniczenie terminem wystąpienia o zakazanie nierzetelnemu dłużnikowi na określony czas uczestnictwa w obrocie gospodarczym, przewidziane w art. 377 p.u.n., ma na celu zapobieżenie przeciągania się stanu niepewności jego sytuacji.

Za początek biegu terminu art. 377 p.u.n. uznaje: umorzenie lub zakończenie postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13, a gdy nie złożono wniosku o ogłoszenie upadłości - dzień, w którym dłużnik obowiązany był taki wniosek złożyć. Wzajemny stosunek terminów biegnących od tak określonych zdarzeń początkowych budzi wątpliwości i jest różnie rozstrzygany w judykaturze.

Pierwotnie wyrażany był pogląd (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2006 r., III CZP 13/06, OSNC 2007/1/8; postanowienie z 12 maja 2006 r., V CSK 54/06, nie publ.; postanowienie z dnia 10 listopada 2006 r., I CSK 218/06, nie publ. i postanowienie z 12 grudnia 2007 r., V CSK 321/07, nie publ.), że roczny termin do wystąpienia z żądaniem orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej biegnie od dnia, w którym dłużnik był obowiązany złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości tylko wtedy, gdy wniosek taki nie został wniesiony. Jeśli natomiast wniosek został złożony – termin liczyć należy już od dnia umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia tego wniosku na podstawie art. 13 p.u.n. Wystąpienie podstaw do liczenia terminu w nowy sposób

nie pozbawia wierzyciela (ani innych uprawnionych) możliwości powołania się na zaniechanie złożenia przez dłużnika wniosku we właściwym czasie, jako podstawę żądania orzeczenia zakazu z art. 373 p.u.n., także wtedy, kiedy wniosek o ogłoszenie upadłości został zgłoszony po upływie roku od powstania sytuacji uzasadniającej jego złożenie przez dłużnika. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że walorem tego kierunku wykładni jest to, że nie premiuje dłużnika, który zataił podstawę do ogłoszenia swojej upadłości.

Ostatnio w orzecznictwie odnotować należy nowy pogląd, którego cechą podstawową jest nadanie samodzielnego znaczenia każdemu z odrębnie liczonych terminów przewidzianych w art. 377 p.u.n. W postanowieniu z dnia 7 lutego 2008 r. (V CSK 424/07, nie publ.), a następnie w postanowieniu z dnia 29 października 2008 r. (IV CSK 239/08, nie publ.) Sąd Najwyższy przyjął, że jeżeli nie wszczęto postępowania o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w terminie roku od dnia, w którym dłużnik obowiązany był złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości, to niemożliwe jest powołanie się w przyszłości na okoliczności określone w art. 373 ust. 1 pkt 1-4 p.u.n., zaistniałe w tym okresie. Złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości powoduje wprawdzie przesunięcie terminu prekluzyjnego, ale nie powoduje jego przywrócenia, ani przedłużenia w odniesieniu do zdarzeń zaszłych przed tym terminem.

Trafność przytoczonego zapatrywania budzi jednakże wątpliwości. Zestawienie podstaw uzasadniających orzeczenie zakazu, przewidzianych w art. 373 ust. 1 i 3 oraz w art. 374 p.u.n. prowadzi do wniosku, że zmiana sposobu liczenia terminu rocznego w istocie może nastąpić tylko w odniesieniu do sytuacji przewidzianych w art. 373 ust. 1 pkt 1 oraz art. 374 p.u.n. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r., IV CSK 35/05, OSNC 2007/1/14). Wszystkie inne wypadki sankcjonowane możliwością orzeczenia zakazu łączą się bowiem z zachowaniami dłużnika w toku postępowania upadłościowego (art. 373 ust. 1 pkt 2-4 p.u.n.) lub z konsekwencjami tego postępowania (art. 373 ust. 3 pkt. 1 p.u.n.), ewentualnie z wypadkiem upadłościowej „recydywy” dłużnika (art. 373 ust. 3 p.u.n.), co oznacza, że stosuje się do nich jedynie termin liczony od umorzenia lub ukończenia postępowania upadłościowego.

Cechą charakterystyczną przesłanek orzeczenia zakazu, przy których może wystąpić dwutorowość liczenia terminu jest to, że wynikają one z okoliczności znanych dłużnikowi, lecz zazwyczaj nader trudnych do ustalenia dla wierzyciela. Wierzyciel nie ma zwykle możliwości przeprowadzenia oceny, czy dłużnik znajduje się w sytuacji uzasadniającej zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości, nie mówiąc o tym, że mógł wejść z nim w stosunki już po upływie rocznego terminu liczonego od chwili, kiedy zaktualizował się obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. W tym ostatnim wypadku byłby w ogóle pozbawiony możliwości skutecznego wystąpienia o orzeczenie zakazu, skoro przyczyny uprawniające do tego uległyby sprekludowaniu zanim uzyskał status uprawniający do złożenia wniosku.

Dlatego za bardziej prawidłowy uznać należy pogląd prezentowany we wcześniejszych orzeczeniach, opierający się na założeniu, że jedynie wówczas, kiedy żaden wierzyciel nie chce podjąć próby dochodzenia swoich roszczeń od nierzetelnego dłużnika w postępowaniu upadłościowym, lecz ogranicza się do żądania wykluczenia tego dłużnika z obrotu gospodarczego, nie ma powodu, ani możliwości, by termin do wystąpienia z żądaniem liczyć od innego momentu, niż dzień powstania po stronie dłużnika obowiązku zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Jeśli jednak którykolwiek z wierzycieli sam zainicjował postępowanie upadłościowe, zastępując w tym dłużnika, lub nawet uczynił to dłużnik, lecz zbyt późno – termin do zgłoszenia wniosku o orzeczenie wobec tego dłużnika zakazu przewidzianego w art. 373 ust. 1 p.u.n. na podstawie przesłanki z ust. 1 tego przepisu biegnie od dnia prawomocnego ukończenia lub umorzenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 p.u.n.

Zróżnicowany sposób liczenia terminów, polegający na oznaczeniu przez ustawodawcę różnych zdarzeń zapoczątkowujących ich bieg, miał na celu stworzenie wnioskodawcy realnej, a nie tylko teoretycznej możliwości złożenia wniosku o zastosowanie sankcji wobec dłużnika, który poważnie narusza reguły uczciwego obrotu.

Przyjęcie tego poglądu otwiera drogę do rozważenia problemu, który pojawił się w niniejszej sprawie, a który zawiera się w pytaniu, czy termin do zgłoszenia wniosku liczony od oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 p.u.n. biegnie tylko raz i łączyć go należy z pierwszym oddaleniem wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika, czy też – w razie ponowienia takiego wniosku w późniejszym terminie – kolejne oddalenie tego wniosku należy uznać za zdarzenie ponownie otwierające bieg terminu.

Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, treść art. 377 p.u.n. nie daje jednoznacznej odpowiedzi na to pytanie. Oznacza on jedynie zdarzenia, które zapoczątkowują bieg terminu. Nie wyjaśnia, czy kilkukrotne ich wystąpienie w odniesieniu do tego samego dłużnika powoduje za każdym razem otwarcie się terminu, czy też termin taki, jeśli raz już upłynął (i nie jest to omówiona sekwencja terminu biegnącego od dnia kiedy dłużnik obowiązany był złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości i terminu biegnącego od zakończenia, umorzenia postępowania upadłościowego lub oddalenia wniosku ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 p.u.n.), bezpowrotnie zamknął możliwość wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie zakazu z art. 373 ust. 1 p.u.n. względem dłużnika.

Sąd Okręgowy przyjął drugą z tych ewentualności, dopuszczając jednakże możliwość ponownego biegu terminu, jeżeli każdy z wniosków odnosiłby się do innego stanu faktycznego, a zatem gdyby wniosek uzasadniały inne okoliczności. Wykluczył natomiast dopuszczalność powołania się ponownie na tę samą podstawę żądania nałożenia na dłużnika sankcji z art. 373 ust. 1 p.u.n. w postaci zawinionego niezłożenia przez niego wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym terminie, to jest w 2001 r., uznając, że w ten sposób doszłoby do obejścia przepisów ograniczających terminem prekluzyjnym prawo żądania przez wierzyciela zastosowania zakazu.

Argument ten jednak nie jest przekonujący. Wprawdzie niewątpliwie art. 377 p.u.n. ma na celu ochronę dłużnika poprzez ograniczenie terminem możliwości domagania się przez uprawnione podmioty wyeliminowania go na określony czas z uczestnictwa w obrocie gospodarczym, jednak zakres tej regulacji musi być odczytywany w powiązaniu z omówionymi na wstępie celami wprowadzenia

i stosowania omawianego zakazu. Konieczne jest także uwzględnienie cech postępowania upadłościowego, które nie ma charakteru definitywnego. Postępowanie to jest rodzajem egzekucji uniwersalnej. Służy sprawiedliwemu zaspokojeniu wszystkich wierzycieli. Wniosek o ogłoszenie upadłości może być zgłaszany w stosunku do tego samego dłużnika wielokrotnie i za każdym razem podlega merytorycznemu badaniu. Sytuacja majątkowa dłużnika nie jest bowiem stabilna, lecz podlega zmianom w czasie. Okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 13 p.u.n. mogą ustąpić, zwłaszcza jeśli dłużnik prowadzi przez cały czas działalność gospodarczą w oparciu o wartościowe, lecz obciążone, składniki majątkowe. Tymczasem orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej i pełnienia określonych funkcji u innych przedsiębiorców w większości wypadków przekreśla szanse wierzyciela na uzyskanie zaspokojenia. Dlatego podjęcie przez niego ponownej próby zainicjowania postępowania upadłościowego, bez wdrażania postępowania o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej nie może być uznane za postępowanie nieprawidłowe. Jeżeli nowe postępowanie potwierdzi, że majątek dłużnika nadal nie stwarza możliwości pokrycia nawet kosztów postępowania upadłościowego, a upływ czasu spowodował – jak to miało miejsce w rozpatrywanej sprawie – że jedynie wzrosło jego zadłużenie – żadne aksjologiczne argumenty nie uzasadniają wyłączenia możliwości wyeliminowania go z obrotu gospodarczego. Cele, jakim służy postępowanie w sprawie orzekania zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, skupione są na ochronie rzetelnych uczestników obrotu przed nierzetelnymi, a nie na zapewnieniu tym ostatnim spokojnego bytowania, mimo trwałej niezdolności sprostania wymaganiom należytego funkcjonowania na rynku. Z tych przyczyn za uzasadnioną należało uznać takie rozumienie art. 377 p.u.n., że przewidziany w tym przepisie termin prekluzyjny do żądania orzeczenia wobec dłużnika zakazu z art. 373 ust. 1 p.u.n. w oparciu o przesłankę z pkt 1 tego przepisu otwiera się na nowo w wypadku oddalenia na podstawie art. 13 p.u.n. kolejnego wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnika.

Z tych przyczyn zaskarżone postanowienie należało uchylić na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego uzasadnia art. 398²¹
w zw. z art. 391 § 1, art. 108 § 2 i art. 13 § 2 k.p.c.